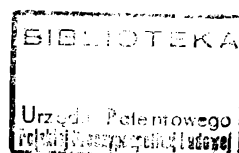

5 listopada 1931 r.

RM b 3/00

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 14416.

Kulmbacher Spinnerei
(Kulmbach, Niemcy).

Kl. 3a-4.

3a¹ 3/00

Sposób wyrobu kołnierzy i innych części bielizny.

Zgłoszono 24 kwietnia 1930 r.

Udzielono 7 września 1931 r.

Pierwszeństwo: 12 listopada 1929 r. (Niemcy).

Znane już jest używanie do wyrobu kołnierzyków albo innych części bielizny dwu lub wielowarstwowej tkaniny. W tkaninach tych oddzielne warstwy są ze sobą połączone osobnymi nićmi, które najczęściej są widoczne z zewnątrz. Tkaniny te nadają się tylko do wyrobu niekrochmalonych kołnierzyków, posiadających gładką powierzchnię, na której punkty łączne przeszkadzałyby.

Projektowano nić łączącą warstwy tkaniny tak przeprowadzić, żeby była przykryta przez górne wiązania tkaniny i tem samem nazewnątrz niewidoczna. Cel ten osiąga się również przez nakrochmalenie kołnierzyka, ponieważ krochmal działa wygładzająco. W stanie nienakrochmalonym

miejsca połączenia są jednak widoczne.

Dzięki niniejszemu wynalazkowi miejsca połączenia są niewidoczne tak w kołnierzyku krochmalonym, jak i niekrochmalonym, przez co kołnierzyk ma w obydwóch wypadkach jednakowo gładką powierzchnię.

W celu rozwiązania tego zadania używa się do wyrobu kołnierzyków dwu- lub wielowarstwowej tkaniny, której najwyższa warstwa połączona jest z dolną lub dolnymi warstwami nie zapomocą jakiegokolwiek specjalnej nici, ale zapomocą wiązania tkackiego warstw, w dolnej warstwie lub w dolnych warstwach którego osnowa przędzy, leży w jednakowych odstępach

od siebie. W tych tkaninach punkty łączne, czy nakrochmalone, czy też nie, są zawsze niewidoczne. Kołnierzyki wykonane z tego materiału robią wrażenie krochmalonych nawet w stanie niekrochmalonym, szczególnie jeżeli zewnętrzna warstwa jest wykonana z cienkiej przędzy. Kołnierzyki te dają się bardzo łatwo prasować, tak nakrochmalone, jak i nienakrochmalone, ponieważ przesunięcie się pojedynczych warstw w stosunku do siebie jest niemożliwe, przyczem zużycie krochmalu przy krochmaleniu jest bardzo niewielkie.

Do wyrobu kołnierzyka używa się trój- albo wielowarstwowej tkaniny, której zewnętrzne warstwy posiadają tę samą osnowę tkacką, przechodzącą również przez środkowe warstwy, które to warstwy są utworzone przez specjalną osnowę i wątki.

Jeżeli materiał składa się z dwóch warstw, to jego powierzchnia wydaje się szarawą, a nie czystą białą, pomimo, że tkanina jest biała. Jeżeli jednak umieścić jedną lub więcej warstw w środku między warstwami materiału, to wpływają one wyrównawczo na odcień, materiał z zewnątrz wydaje się bielszym i ma podobieństwo płótna.

Na rysunku uwidocznione są na fig. 1 do 8 przykłady wykonania przedmiotu wynalazku w przekrojach poprzecznych.

Fig. 1 przedstawia tkaninę składającą się z górnej warstwy, której osnowa 1 wiąże się z wątkiem 2. Dolne warstwy są utworzone przez osnowę 3, wątek 4 i pośrednią osnowę 4', znajdującą się między dwiema warstwami wątku 4. Osnowa 3 sięga w niektórych miejscach ponad wątek 2 warstwy górnej w ten sposób, że jest przykryta przez osnowę 1. Dzięki temu na górnej warstwie miejsca połączenia są niewidoczne nawet wówczas, gdy tkanina nie jest nakrochmalona.

Według fig. 2 osnowa 5 przeprowadzona jest poza wątek 6 i 7 warstw zewnętrznych. Pomiedzy warstwami leży warstwa

środkowa, która jest utworzona przez osnowę 8 i wątek 9. Środkowa warstwa działa wyrównywająco tak, że zewnętrzne warstwy niemają wyglądu szarych, lecz białych.

Na fig. 3 osnowa 10 jest przetykana poprzez wątki 11 i 12, między którymi znajduje się osnowa pośrednia 13. Poprzez wątek 12 przetykana jest także osnowa 10, którą przetyka się również pomiędzy wątek 14. Pomiedzy warstwami wątki 12 i 14 leży osnowa pośrednia 15.

Miejsca połączenia poszczególnych warstw nie powinny być widoczne z zewnątrz. Tkanina powinna być bardzo mocna i posiadać gładką powierzchnię, co jest specjalnie ważne, ponieważ nie sprzyja osiadaniu brudu.

Według fig. 4 osnowa 16 przetykana jest pomiędzy leżące w dwóch warstwach wątki 17 i 18. Wątek 18 przetykany jest także osnową 19, która przetykana jest pomiędzy nitkami wątki 20.

Pomiedzy warstwami wątki 18 i 20 znajduje się dwuwarstwowa osnowa pośrednia 21.

W tkaninie przedstawionej na fig. 5 osnowa 22 przechodzi od góry do najniższej warstwy. W górnej warstwie leżą nitki wątku 23, a w dolnej — nitki wątku 24, pośrodku zaś znajduje się warstwa wątku 25, którą oddziela pośrednia osnowa 26. Wyrób tej tkaniny jest łatwy, przyczem tkanina ta z powodu swej gładkiej powierzchni nadaje się specjalnie do wyrobu kołnierzyków.

Według fig. 6 osnowa 27 jest wyprowadzana z dolej warstwy, w której wiąże się w niektórych miejscach z wątkiem 28 do góry, gdzie w innych miejscach wiąże się z wątkiem 29, poczem znowu cofa się do dolnej warstwy. W środkowej warstwie znajduje się wątek 30, oddzielony od wątku 29 nitkami pośredniej osnowy 31.

Przy przetykaniu wyżej wymienionym sposobem, powstają puste miejsca, w któ-

rych osiada krochmal. Takie puste przestrzenie znajdują się również w tkaninie według fig. 1. Mają one specjalne znaczenie, ponieważ materiał daje się przez to lepiej nasycać krochmalem, dzięki czemu kołnierzyki mogą być dobrze nakrochmalone i otrzymują żadaną sztywność.

Według fig. 7 osnowa 33 górnej warstwy jest także przetykana przez środkową warstwę. Otacza ona nie tylko wątek 34 górnej warstwy, ale także wątek 35 środkowej warstwy. W górnej warstwie znajduje się jeszcze osnowa 36, która nie jest przetknięta przez środkową warstwę wątku 35, przetykanego osnową 37. Dolna warstwa jest utworzona przez osnowę 38 i 39 i wątek 40. Osnowa 39 przetykana jest również przez środkową warstwę, przez co otrzymuje się jej połączenie z zewnętrzną dolną warstwą.

Na fig. 8 przedstawiona jest tkanina, której osnowa 41 przechodzi z górnej warstwy przez środkową do dolnej. Środkowa warstwa tworzy się przez osnowę 42 i wątek 43. W górnej warstwie znajduje się wątek 44, a w dolnej wątek 45. Zapomocą przetykania osnowy powstają próżne przestrzenie 46, wypełniające się krochmalem. Aby te przestrzenie nie były zbyt duże, co mogłoby powodować marszczenie się warstw tkaniny, można zastosować jeszcze specjalną nić łączącą, któraby wypełniała sobą taką wolną przestrzeń, względnie ją zmniejszała. Taka nić musi być jednak poprowadzona możliwie krótko, aby nie uszkodzić wyglądu zewnętrznej warstwy, mającej naśladować swym wyglądem tkaninę płócienną.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób wyrobu kołnierzyków i in-

nych części bielizny, znamieny tem, że stosuje się dwu- albo kilkuwarstwową tkaninę, której górna warstwa, naśladowająca wyglądem płótno, jest połączona z dolną warstwą, albo z dolnymi warstwami zapomocą nici osnowy, przyczem w dolnej warstwie tej tkaniny albo w dolnych jej warstwach nitki wątku leżą w jednakowych od siebie odstępach.

2. Sposób wyrobu kołnierzyków i innych części bielizny według zastrz. 1, znamieny tem, że stosuje się do wyrobu kołnierzyków dwu lub wielowarstwową tkaninę, której warstwa górna połączona jest z pozostałymi warstwami przez osnowę dolnej warstwy, względnie dolnych warstw.

3. Sposób wyrobu kołnierzyków i innych części bielizny według zastrz. 1, znamieny tem, że stosuje się trój- albo wielowarstwową tkaninę, której zewnętrzne warstwy przetykane są wspólną osnową, przechodzącą przez środkową warstwę albo środkowe warstwy, utworzone przez specjalne nitki wątku i osnowy, względnie osnowy pośredniej (26, 31).

4. Sposób wyrobu kołnierzyków i innych części bielizny według zastrz. 1, znamieny tem, że stosuje się trój- albo wielowarstwową tkaninę, której zewnętrzne warstwy połączone są z wewnętrznymi zapomocą osnowy warstw zewnętrznych.

5. Sposób wyrobu kołnierzyków i innych części bielizny według zastrz. 1, znamieny tem, że osnowa i wątek przetykane są w taki sposób, iż tworzą puste przestrzenie wypełnione następnie krochmalem lub podobnym materiałem.

Kulmbacher Spinnerei.
Zastępca: Inż. J. Wyganowski,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

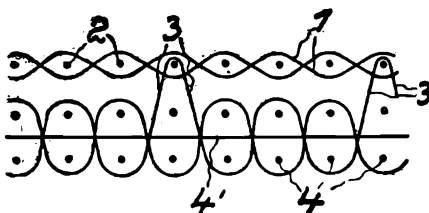

Fig. 5

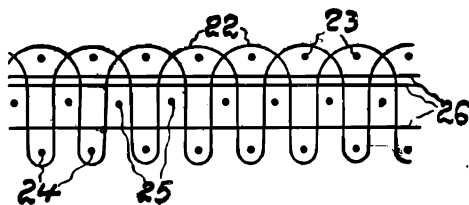

Fig. 2

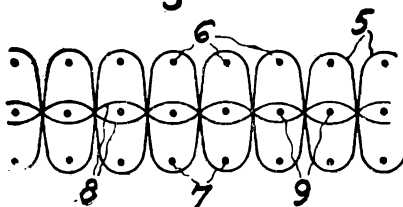

Fig. 6

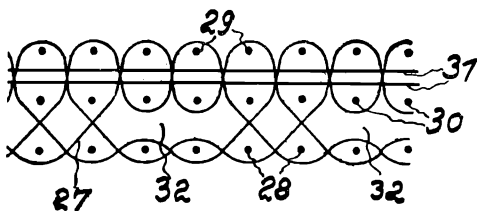

Fig. 3

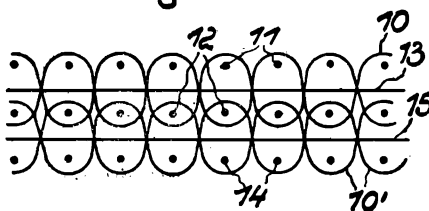

Fig. 7

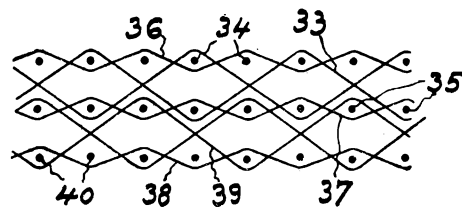

Fig. 4

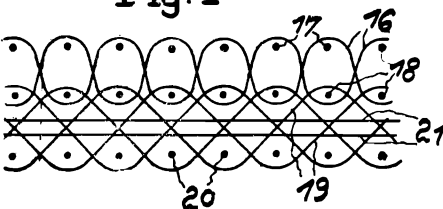

Fig. 8

